

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1596/21
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Џелетовић Џуџић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., ул. бр...., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Лука Аћимовић, адвокат из Ваљева, ул. Војводе Мишића бр.29, против туженог ББ из ..., ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Жељко Лекић, адвокат из Ваљева, ул. Вука Караџића бр.16, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 1095/20 од 21.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 1095/20 од 21.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Основног суда у Ваљеву П 1095/20 од 21.12.2020. године, у ставу првом обавезан је тужени да тужиоцу исплати иа име дуга износ од 7.700 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да на досуђени износ плати камату и то за период 31.7.2010.године до 24.12.2012.године по стопи коју прописује Европска Централна банка на главне послове рефинансирања, а за период од 25.12.2012,године па до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој у динарској противвредности по

средњем курсу Народне банке Србије иа дан исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 126.194,00 динара.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одедаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 24.6.2010.године закључен је усмени уговор о зајму између тужиоца у својству зајмодавца и туженог у својству зајмопримца а којом приликом је тужени потписао и признаницу истог дана у којој је наведено да је тужилац као зајмодавац предао у својину туженом као зајмопримцу износ од 9,900 евра са обавезом враћања наведеног износа у два дела, односно првог дела од 900 евра најкасније до 30.6.2010.године и другог дела у износу од 9,000 евра најкасније до 31.7.2010.године. Признаница је потписана од стране тужиоца и туженог и наведени су бројеви њихових личних карата и исту је потписао и сведока, адвокат ВВ, који је признаницу и саставио, а неведено је и да је адвокат-сведок туженог упознао са законским последицама које настају да преузету обавезу не испуни у одређеном року односно да у том случају пада у дужничку доцњу. Тужени је у остављеном року тужиоцу до дана подношења тужбе исплатио износ од 900 евра и 1.300 евра од преосталих позајмљених 9.000 евра, док је преостао споран износ од 7.700 евра.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је ценећи најпре истакнути приговор застарелости потраживања нашао да је исти неоснован обзиром да је доспелост дуга по предметној признаници 31.7.2010.године, а да је тужилац тужбу поднео суду путем препоручене пошиљке дана 31.7.2020.године, односно пре истека општег рока застарелости који је прописан одредбом члана 371 ЗОО. Одлучујући о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је, а имајући у виду пре свега Признаницу коју је тужени својеручно потписао, (што и није спорио у току поступка), те исказе тужиоца и туженог, а веру је поклонио исказу тужиоца, нашао да је тужбени захтев основан с обзиром да тужени до дана подношења тужбе, а ни до дана закључења главне расправе у овој правној ствари, примљени новац по основу зајма није вратио, односно у смислу члана 231 ЗПП-а, није доставио и предложио доказе на основу којих би суд могао утврдити да је тужени своју преосталу обавезу према тужиоцу у свему испунио како гласи, те је применом члана 557, 562, 277 и 324 ЗОО и члана 4 став 1 Закона о затезној камати усвојио тужбени захтев и донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је усвојио постављени захтев и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то наведене одредбе Закона о облигационим односима и Закона о затезној камати, као и правило о терету доказивања из члана 231 ЗПП-а, када је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Наиме, правилно је и по налажењу овог суда, првостепени суд ценио садржину Признанице од 24.6.2010.године и исказ тужиоца који је прихватио као јасан, логичан и у складу са закљученим усменим уговором о зајму и потписаној признаници сходно којој се тужени обавезао да тужиоцу исплати износ од преосталих а неплаћених 7.700 евра са најкасније до 31.7.2010.године, а у конкретној ситуацији је тужени од стране адвоката ВВ био упознат са последицама које наступају у случају дужничке доцње што произлази из саме признанице, и који износ неспорно није платио.

Неосновано се жалбом туженог указује да је првостепени суд пропустио да правилно утврди чињенично стање, обзиром да у признаници није наведено да је дана 24.6.2010.године примио новац и у којим апоенима, те да је погрешно означена адреса тужиоца, као и да се заправо ради о исплати зеленашке камате на износ од раније позајмљених 6.000 евра, за износ од још 6000 евра, те да је сходно томе првостепени суд неправилно и погрешно применио материјално право и то одредбе члана 51, 52 и 63 ЗОО, када је нашао да је он у обавези да изврши плаћање за уговорени износ позајмљеног новца, јер таква обавеза и не постоји на страни туженог.

Ово са разлога што из доказа изведених током трајања поступка пред првостепеним судом недспорно произлази да је тужени новац позајмио од тужиоца и потписао признаницу за усмени Уговор о зајму од 24.6.2010.године, за тачно одређене износе са роковима враћања уз напомену да је тужени упознат са законским последицама непоступања у конкретном случају. Такође, неосновани су и наводи туженог да је и раније био у поверилачко-дужничком односу са тужиоцем те да се заправо ради о позојмици из 2006.године, односно о наплати камате на раније позајмљени износ новца, обзиром да и сам тужилац не спори да је такав однос постојао јер у свом исказу наводи да је туженом и раније позајмљивао новац и то 12.000 евра, што је тужени измирио током 2006, 2007 године а што произлази и из признаница које је тужени приложио, не спорећи при том да је тачно да је преузео дуг ГГ према туженом, али истиче да се ради о дугу из 2005 или 2006 године.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилно применом одредбе члана 153 став Закона о парничном поступку, сходно АТ и ТТ важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.390 и 401 тачка 2 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овога спора, и чињеницу да тужени није успео са жалбом,

Апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић